

*„A ve mně hebce svítí/příběh, co do mne sáhl/příběh, co plaší vytí/i když cíle nedosáhl“ (Kulič)*

Přemýšlel jsem, jaký citát z té hromady krásných a silných veršů Jana Žambocha vybrat na úvod, aby dokázal reprezentovat recenzované album a předvedl to, co z něj jako ústřední sdělení cítím já: Jsou to výpovědi o těch nejzásadnějších věcech tohoto světa, ovšem prošpikované typickými jízlivě veselými hláškami, jak už jsem jednou na tomto serveru napsal. A ne to, co mně o

**Skrýš**

*i*

sdělili i posluchači mně blízcí: je to depka.

Moc, moc si přeji, abych napsal tak skvělou recenzi, jak skvělé je toto album, abych vás o něm co nejvíc informoval a nezneužil recenzi jako případovou studii toho, co je a není folková depka. Ale obávám se, že se tomuto tématu tak docela nevyhnu. Trvám na tom, že jediná depresivní záležitost je Jakube, příběh – pamatuji-li si dobře – ministerského úředníka, kterého situace v práci a nevšimavost jeho okolí dohnala k sebevraždě. *„Jakube, co máme dělat/s tvým dopisem na rozloučenou?“*

, verš, který otvírá i  
zavírá píseň, je opravdu depresivní. Ale jinak mně nezbyvá než vzpomenout kamaráda a špičkového hudebního publicistu Jirku moravského Brabce, který mi vysvětloval, že pocit „folkové depky“ často nemá nic společného s textem, s dějem, ale s muzikou, resp. s rytmem. Čím dále jste od české polky, pravidelného rytmu, tepu srdce, tím víc se pocit „ááale, ňáká depka“ vkrádá do duší. Na recenzované desce tomu napomáhá ještě jeden fenomén.

*„Bohužel, nejde moc mluvit o písních, spíš jsou to skladby,“*

říká Tomáš Doug Machalík.

*„Jan recituje předlouhé texty o všech tíhách a nepravostech světa... písničková tvorba se vytratila... jedno melodrama je fajn, ale když je jich skoro plné album...”*

- takhle hodnotí

**Skrýš**

Pavel Rada. A stručně trefný je Miloš Keller:

*„Je to víc Wolf než Jan.“*

To jsem zpočátku slyšel velmi podobně, a i dnes souhlasím, že se tentokrát Honza Žamboch nechal svým alter egem ovlivnit. Kdybych si myslel, že recenze je o statistice, tak bych vás teď oslnil sdělením, že sedm textů ze třinácti se vůbec nerýmuje. Dva nejsou Janovy, dva jsou tak něco mezi. A zbývají nám celé dvě písně s rýmy: Teorie něhy a Skryš. Přičemž titulka – podle mne nejsilnější kus alba – má šestiřádkové sloky, ve kterých se rýmuje pouze třetí řádek s šestým. Kdepak, dobrého pomálu. A přesto jsem opakovaným poslechem došel k tomu, že Jan ani zde není Wolf. Ne,

*„i v tichu/a absolutním soustředění/se dá narazit/na tvoje myšlenky/ve stošedesátakilometrový*

Napsal uživatel Tomáš Hrubý  
Středa, 13 Květen 2026 22:40

---

*rychlosti/v čelním střetu“ (Nepřipoutaný)*

fakt není totéž jako

*„Jiří Kulič, cyklista, vyjel dnes do chrámu/Vasila Blaženého/Slyšel, že tam chodí na mši i ten muž/s prstem na tlačítku“ (Kulič)*

– to celé poháněné dechovou sekcí. Ano, je to překvapivé a zvláštní, ale ne, nejsou to „jen“ melodramata.

Dost již o formě: co obsah? Jako často se Žamboch opírá o příběhy – čtené, slyšené, možná i vlastní. Jsou to podle mě ty nejsilnější písně alba.

*Skrýš*

– o marnosti schovávání se před válkou, přiznaný odkaz na Janouškovo

*Kdo to zavinil?*

, když po 37 letech začíná svět vypadat velmi podobně.

*Pač!*

– o velmi nenápadných hrdinech našich časů, kteří našim činům přikládají měřítko.

Mimochodem, způsobem podání s cinkající kalimbou asi největší „melodram“ alba, ale tíhy a nepravosti světa nikde, jen pozitivní příklady...

*Kulič*

– o zdánlivém bláznovi, který

*„dobře ví, že někdy v marnosti cesty je/právě cítit její síla“*

.

*Schongololo*

– o tom, jak si mohou být Keňa a Valašsko blízko a též o lásce a pálivé touze. (O té jsou také často písně, které nelze označit za příběhy.)

*Po bouřce*

– prostě jen velmi silně odvyprávěný bizarní příběh. (Znáte tu historku, jak v Brně na tramvajovém ostrůvku jedna paní za bouřky zmizela v podzemí? Prý se takové věci dějí i na Vsetíně.)

*Teorie něhy*

– o tom, že za zhrubnutí světa může nedostatek něhy (

*„kde chybí něhy/tam rudnou sněhy“)*

.

*Z knihy toužení*

– o interakci dvou ze studentské koleje, chardonnay a poezie. O tom, že Jan Žamboch už tematizuje chlapské stárnutí, jsou veselé písně

*Adamova litanie*

a ještě lepší

*Součástka*

sesypávající terminologii staročeskou (prlenec, rufián, ženkýl, okatička) a generace Z (rizz, swag, skibidi, cringe) a končící moudrým naučením:

*„radši se snaž bejt mladej/ať se neprobudíš starej/A když se vzbudíš starej/tak se nesnaž být zas mladej.“*

Jak výše naznačeno,

*Řekni něco*

je báseň portugalské básnířky Florbely Espancy,

*Počítání vlků*

Napsal uživatel Tomáš Hrubý  
Středa, 13 Květen 2026 22:40

---

pak dětská ukolébavka na závěr desky, s textem Josefíny Leknínové; pro mě dost překvapivá věc, ale což...

Nepíšu samozřejmě o knize, ale o desce. Muzika (všechna Jan Žamboch) je vůči autorově laťce možná o něco jednodušší, ale stoprocentně sklenutá s texty a občas i velmi silná a zpěvná (*Kulič*)

. Hrají nám samozřejmě

### Žamboši

, tedy Jan na kytary (ale také na kalimbu či moog), Stáňa Žambochová hraje kromě akordeonu jednou na flétnu, na baskytaru Aleš Mrnušík a na bicí, jak je zvykem, namísto Jury Nedavašky host, tentokrát Dušan Černák. Zpěv samozřejmě Jan Žamboch; Stáňa zpívá víceméně vokály a jednou sólo –

*Podzimní*

. Zmíněná základní sestava nehraje pořad: v

*Podzimní*

a v

*Počítání vlků*

zní jen Janova kytara, Častější je model s hosty různými, výtečnými, dobře zaranžovanými – a přihrávajícími. Až na jedno skvělé trumpetové sólo (Christoffer Strandh –

*Kulič*

) totiž i ta nejpřednější jména, kterých je tu řada (Norbi Kovács, Tomáš Liška, Matěj Ptásek, Ondra Kozák...), jenom dobarvuji a nenápadně slouží věci. Nejčastějším hostujícím nástrojem jsou klávesy – od piana až po syntezátor (Petr Svoboda a Zdenek Holoubek).

Všimli jste si, jak je

### **Skrýš**

dlouhá? To sice samo o sobě kvalitu negeneruje, ale za pochvalu to stojí. A ta kvalita? Ano, na začátku jsem měl pocit, že těch „melodramat“ a toho „Ztraceného vlka“ je tu trochu moc. A opravdu bych snesl o něco víc rýmů – tak třeba příště. Nicméně už od začátku jsem věděl, že toto je pro mě deska roku 2025. Výborná muzika, výborně nahraná. A hlavně ty texty. Příběhy, myšlenková hlubina, a i ty nejsmutnější kousky mají zpravidla nějaké body minimálně k pousmání. To nikdo tak jako Jan Žamboch neumí. I v rámci skvělé diskografie Žambochů je

### **Skrýš**

mimořádná deska.

*Žamboši: Skryš. Jan Žamboch, 2025, celkový čas 59:40. {desky 1911}*